

הַצְבִּי יִשְׂרָאֵל עַל-

בְּמוֹתֶיךָ חָלַל אֵיךְ נִפְלוּ גִבּוֹרִים: אֶל-תִּגִּידוּ בַּגָּת אֶל-תִּבְשְׂרוּ
בַּחוּצָה אֶשְׁקִלֹן פֶּן-תִּשְׁמַחְנָה בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים פֶּן-תַּעֲלֹזְנָה
בְּנוֹת הָעֶרְלִים: הֲרִי בַגְּלִפֶּעַ אֶל-טַל וְאֶל-מֶטֶר עֲלֵיכֶם וּשְׂדֵי
תְרוֹמֹת כִּי שֶׁם נִגְעַל מִגֶּן גִּבּוֹרִים מִגֶּן שְׂאוֹל בְּלִי מִשִּׁיחַ בְּשִׁמֹן:
מִדָּם חָלְלִים מִחֶלֶב גִּבּוֹרִים קִשְׁת יְהוֹנָתָן לֹא נִשּׁוּג אַחֲרָיִךְ
וְחֶרֶב שְׂאוֹל לֹא תִשׁוּב רִיקָם: שְׂאוֹל וְיְהוֹנָתָן הִנָּאֵהִים
וְהַנְּעִימָם בַּחַיִּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרְדּוּ מִנְּשָׁרִים קָלוּ מֵאֲרִיֹת
גִּבּוֹרִים: בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל-שְׂאוֹל בְּכִינָה הַמִּלֵּבֶשֶׁכֶם שְׁנֵי עִם-
עֲדָנִים הַמַּעֲלָה עֲדֵי זֶהֶב עַל לְבוּשְׁכֶן: אֵיךְ נִפְלוּ גִבּוֹרִים בַּתּוֹךְ
הַמִּלְחָמָה יְהוֹנָתָן עַל-בְּמוֹתֶיךָ חָלַל: צֶר-לִי עֲלֶיךָ אַחִי יְהוֹנָתָן
נַעֲמַת לִי מְאֹד נִפְלְאָתָה אֲהַבְתָּךְ לִי מֵאֲהַבַת נָשִׁים: אֵיךְ
נִפְלוּ גִבּוֹרִים וַיֵּאָבְדּוּ כָּלִי מִלְחָמָה:

שְׂמוּאֵל ב', פֶּרֶק א'

על רעיון ההנצחה

לדאבוננו, שכלנו לפני כשנה את אחד ממיטב אוצרינו, תפארת בחורים והדרם - סגן אמיר יקותיאל ז"ל.

כולנו חשנו, אחרי אסון מזעזע זה, את הצורך להתייחד עם זכרו, ולא רק לרגע או ליום, אלא שנפשו תהיה צרורה מעל דפים אלו, שילוו אותנו בכל עת וזמן שנרצה להביט ולהזכר בפלאי הבריאה ובאותו נער שעשועים - אמיר. החומר שנאסף אינו שווה, ולא מתיימר להיות שווה את יקירינו, או את מפעלו בחייו ולכן החלטנו להסתפק ולציין מספר קווים לדמותו מפי המשפחה, מחנכים, חברים ומפקדים.

למשפחת המנוח - מי יתן והמקום יבלע את המוות לנצח, וינחם אתכם ואת כל שאר אבלי ציון במהרה בימינו - אמן כן יהי רצון.

ת. נ. צ. ב. ה

היחידה.

סגן אמיר יקותיאל ז"ל
נולד בכ"ט תשרי תשכ"ח בירושלים,
נפל ביום ד' תשרי תשמ"ט,
בעת מילוי תפקידו בבית ג'וברין.

אמיר נולד בכ"ט בתשרי תשכ"ח 2.11.1967 בירושלים, להוריו חיה וצבי.
למד בבי"ס יסודי דוגמא לבנים "עוזיאל" והמשיך בביה"ס תיכון – ע"ש המלפרב.
התגייס לצה"ל ב-19 לינואר 1986, שירת בחיל האויר בקורס טיס כחמישה חודשים
והתנדב לשרות בצנחנים, פלוגת מאי 86.
אחרי סיום המסלול יצא לקורס מכי"ם ושרת כמ"כ בחטיבת
בית ספר למכי"ם בגדוד הצנחנים.
בפברואר 88 יצא לקורס קצינים, חזר כקצין לבית ספר למכי"ם,
והספיק לפקד כחודש על מחלקתו.

ספור נפילתו של אמיר

נפגשנו קצת עצובים, על כך שחזרנו לצבא אחרי חג ראש השנה כל כך שמח שזכינו לעשותו בבית. בדרך לבסיס זכיתי לשבת ליד אמיר ודברנו כל הדרך על העתיד שמחכה לנו באזרחות, אך לא ידענו מה ילד לילה...

עוד באותו יום הספקנו להתארגן על הציוד ולרדת לשטח לטובת אימוני פרט וחוליה. כל מחלקה התאמנה בשטח אימונים משלה.

האימונים התנהלו עפ"י המתוכנן עד רדת החשיכה. בשלב זה הגיע הזמן לקחת את המחלקה לארוחת הערב בצורה מסודרת. למי שעדיין לא מכיר את מערכת היחסים בין "מפקד המ"מ" למחלקת טירונים, אולי זה המקום לציין שהמחלקה חייבת להיות במרחק ממפקד המחלקה בזמן פעולות שגרתיות, על מנת שהחיילים ילמדו להעריך ולהקנות חשיבות להימצאותו של מפקד המחלקה עמם, (יצירת "דיסטאנס"). על כן לקחו המכ"ם את המחלקה לנקודת המפגש, ואמיר הלך לבדו לארוחת הערב. לאחר ארוחת הערב התקיים מסדר חולים ורק לאחר המסדר נלקחה המחלקה לשטח האימונים שהוקצה לה. קבענו למחלקה זמן לתחילת אימוני הלילה, ובינתיים הלכנו לאוהל הסגל על-מנת לשאול את אמיר מה הלוח זמנים להמשך הפעילות.

אמיר לא נמצא באוהל, אך לא יחסנו לכך חשיבות, כיוון שמדי פעם קורה שמ"מ נעלם על מנת לשבת עם עצמו לבד לשם תכנון דבר כלשהוא, אפילו הרחקנו לכת וחשבנו כי אולי נרדם באיזה שהוא מקום. בשלב זה החלטנו שמ"כ אחד יחזור ויחפש את אמיר במקום ארוחת הערב, ובינתיים מ"כ אחר יעסיק את החיילים בהעברת שעור, כדי שלא יחושו כי חלה איזו שהיא תקלה.

לאחר שהתברר לנו כי אמיר לא נמצא באיזור, התחלנו לייחס לנושא חשיבות. הסגל התחיל לסרוק את השטח, ועד מהרה התברר לנו כי השטח היה מכוסה, רובו ככולו, בבורות, באותו רגע כבר לא ידענו מה לחשוב. חשבנו על הכל. כל אחד עודד את השני, שתיכף אמיר ימצא ושהכל יסתדר (דבר שאני מאמין שאיש לא היה שלם איתו).

אולי זה המקום לציין, שבשלב זה של הסריקות, הצטרף אלינו מח"ט הגיזרה. המח"ט נקט בשיטה "לאט אבל בטוח". התחלנו לסרוק משטח האימונים של המחלקה בור אחרי בור, ולכל בור אליו הגענו, נשאנו תפילה שרק אמיר לא יהיה בתחתיתו. כך סרקנו מספר בורות עד שהגענו לבור הסמוך לאותה סככה, שבה אכלנו את ארוחת הערב. המח"ט זרק אלומת אור לתוך הבור, וארשת־פניו הביעה הכל באותו רגע. עולמנו חשך עלינו, אני, אישית, הרגשתי כי גל של זיעה עוטף אותי, ומתוכי בוקע קול חנוק שאומר: "שמע, זה פשוט לא יכול להיות". מספר דקות לאחר מכן, נזכרתי באותה שיחה שדברנו בה בבוקר על העתיד המחכה לנו באזרחות...

יהי זכרו ברוך.

אשר, (מפקד במחלקה)

תחלה בוקים.
אחר-כך הבכי מתאבן.
אחר-כך זוכרים דבר אחד ויחיד ;
את נפילת הבן .

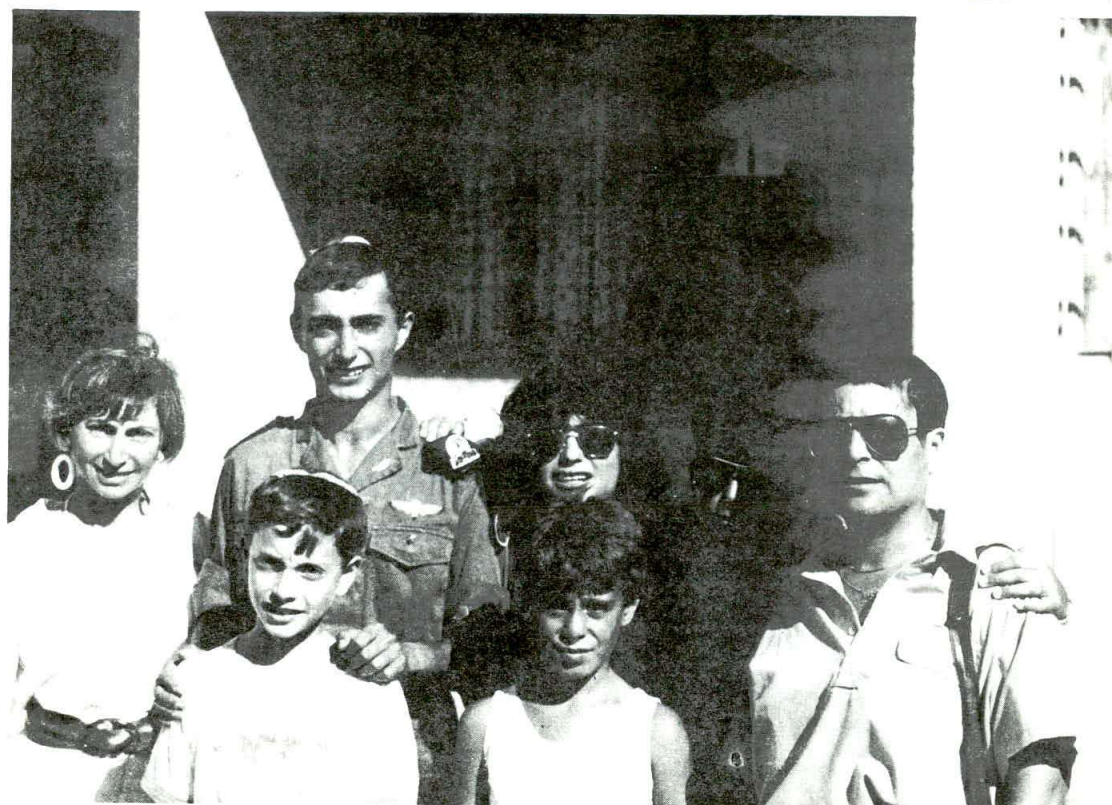
ואין אומרים דבר
או מדברים על גשם ועל מה גשמע.
ועל משהו עוד ועוד על משהו.
והאזן בין כה לא תשמע

ישותקים .
זקנים מן הקסא ויושבים זקנים ושוב
ויוזעים דבר אחד ויחיד ;
לא ישוב .

אברהם חלפי

ענינו הולך לא רחוק
 וזה שמענו בלבו, בלב
 אחר, לא איתנו את רובן שכלנו את
 הן הלידה, והולדתם וזה את המדינה
 את השירה ושיבט לרוב מלידת
 הארץ וזה את מדינת ה' וממשיכות
 היה לנו קרב ביד
 קרב א, ב, וזה
 וזה,
 המלך הדין
 הכל נשק, הכל נשק
 האם הבשר, האם נשק,
 נשק
 אין עם מי לשחק
 או מי שיכול ללכת
 עם הקטן והגדול וזה חורבן שלום
 וזה הקטן והגדול
 וזה ללכת
 וזה ללכת
 וזה ללכת
 וזה ללכת
 וזה ללכת

זכרונות מאמיר

סיום קורס קצינים.

לזכרו של אמיר יקותיאל ז"ל

דרכו של עולם, הולך אדם לבית עולמו, בניו ובנותיו ממשיכים בדרכו ומוסרים מעשיו לדורות הבאים. נפטר אדם זקן, שבע ימים, הספיק לעשות בחייו הארוכים מעשים רבים, מצוות גדולות, אפשר לספר רבות ולהפליג בעלילותיו. מה נספר על אדם צעיר, פרח שנלקט באיבו ועוד לא זכה להקים בית ושם בישראל?

חלמנו ללוות את אמיר לחופה, ואללי לנו, באנו ללוותו בדרכו האחרונה.

בתלמוד הירושלמי, מסכת ברכות, (פ"ב ה"ח) למדנו: "כשמת רבי חייא בר אדא בן אחותו של בר קפרא בכה עליו ריש לקיש, שהיה רבו, משום שתלמידו של אדם חביב עליו כבנו".

חלפה שנה מאז נפל אמיר, ואולם לנו, הוריו, מוריו, משפחתו ורעיו קשה להשלים עם הרעיון שאמיר אינו מתהלך עוד בתוכנו. דמותו עדיין חיה לנגד עינינו כאילו רק אתמול נפרדנו במסיבת סיום בית הספר התיכון. ואף על פי כן, למרות שעל פי רוב קשה להרבות ולספר על צעירים שמתו קצרי ימים, חייבים אנו להעלות על נס את תכונותיהם ומעשיהם, גם אם לא באו לידי מימושם המלא, למען יהיו לאות ולמופת לדורנו ולדורות הבאים. לא נוכל שלא לחוש בגודל האבידה, כשנתבונן במעשים שכבר הספיק בחור מבטיח כאמיר לעשות כבר בראשית דרכו. נלמד מדרכו שהיתה כצוואה בלתי כתובה, הקוראת לנו החברים להמשיך את השרשרת.

בבבלי מסכת סנהדרין (דף צב, עמ' א') אמר רבא: "מנין לתחית המתים מן התורה? שנאמר יחי ראובן ואל ימות. יחי ראובן - בעולם הזה, ואל ימות - לעולם הבא". רבינא לומד זאת מפסוק אחר: "ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם" וגו'. שמעתי מפי ידידי הרב מ. נהוראי שפרש את דבריו לא כפשוטם. אחת מהמשמעויות של תחית המתים היא בכך, שהמתים מעוררים אותנו להקיץ מחיי ההבל לחיי עולם, שהם מעוררים אותנו שנעשה עצמנו ראויים למותם. או אז, מתאחדים אנו כולנו למשפחה אחת גדולה - העבר והעתיד המתים והחיים - כולנו יחד לחיי עד.

את אמיר הכרתי ("קותי" - קראנו לו בחיבה ככינויו של אביו, יבדל לחיים ארוכים, בצעירותו) כאשר נכנס לבית הספר התיכון התורני ע"ש הימלפרב - לכתה ט'. זכיתי לחנכו בתחילת דרכו בתיכון והוספתי ללמדו גם בהמשך הדרך. כבר מתחילה בלטה בו התכונה של השאיפה לשלמות. כאשר לא הבין דבר מה, לא הניחו בצריך עיון, אלא שאל ושאל והוסיף ושאל עד שנתחוורו לו הדברים כל צרכם, עד שירד לשורש הענין והנושא נעשה לו נהיר עד סופו. בפחות מכך לא הסתפק. הוא לא רימה את עצמו במחשבה: "כן, נדמה לי שאני מבין". פשרות מעין אלה לא עלו על דעתו. תכונה זו, כך שמעתי מחבריו לנשק, הוסיפה ללוותו עד יומו האחרון. היה בו רצון עז להצלחה. להוכיח את עצמו. הן למען עצמו והן כדי למלא עד תום את התקוות שתלו בו הוריו והציפיות שציפו ממנו מוריו. אדם של אמת ואמונה היה. אוהב עמו וארצו. נדמה לי שדווקא מסיפורו של ארוע חריג, הזכור היטב לכלל חבריו לספסל הלימודים, נוכל לעמוד על אחדות ממידותיו הבולטות.

באחד הימים, נטל תרמיל ומימיה ואת אחד מידידיו בכתה ויחדיו יצאו, ללא נטילת ברכת הדרך, לטייל בנחל ערגות. למרות שהמעשה נבע מאהבת הארץ שלהטה באמיר וחברו ומהרצון לטייל ברחבי ארצנו, כעסנו אנו המורים כעס רב משנודע לנו הדבר. יחד עם ההורים חרדנו כל היום, עד ששבו בשלום הביתה. בבית הספר החליטו על עונש חמור במיוחד. למען ישמעו ויראו. הוריו של אמיר, הורי חברו וחבריו לכתה באו לשוחח עם

ההנהלה והמורים, כדי להעביר את רוע הגזירה. ואולם דווקא השיחה עם אמיר היא שהטתה את הכף לזכות. אמיר לא חרד מפני הנזק שיגרם לו אישית כתוצאה מהעונש. ראוי אני לעונש על המעשה שעשיתי, כך אמר. שני דברים הציקו לו: הצער ועוגמת הנפש שיגרמו להוריו לאחר הדאגה שעברו. (את מצוות כבוד אב ואם השתדל למלא במלוא תפארתה, היתה זו אחת המצוות שהקפיד עליה במיוחד, ועשה זאת מתוך אהבה עזה ואמיתית. כל מי שהכירו עמד מיד על עובדה זו). ומעל לכל חשש מפני פגיעה באמון שרכשו לו מוריו ובעיקר האמון הבלתי מסוייג ששרר בינו לבין אביו. זמן רב לאחר שנשלח לו המעשה השתדל עוד להוכיח שראוי הוא לאמון. מאמץ זה, דומה עלי, מיותר היה. גם מוריו ובודאי הוריו המשיכו לראות בו איש של אמת הראוי לכל אמון. אמון זה נתנו בו אף מפקדיו שהפקידו בידיהם את אימונה ואת שלומה של יחידת חיילים. תוך כדי מילוי חובה-זכות זו, נפל.

באבות דרבי נתן (פרק יד' מ"ו) שנינו: כשמת בנו של רבן יוחנן בן זכאי נכנסו תלמידיו לנחמו. נכנס רבי אליעזר וישב לפניו ואמר לו: רבי, רצונך אומר דבר אחד לפניך? אמר לו: אמור. אתה לו אדם הראשון היה לו בן ומת וקבל עליו תנחומין אף אתה קבל תנחומין. אמר לו: לא די שאני מצטער בעצמי אלא שהזכרת לי צערך של אדם הראשון. אחריו נכנסים תלמידים אחדים. כל אחד מהם מנסה בדרכו לנחמו ולא נחה דעתו של רבן יוחנן בן זכאי עד שנכנס רבי אלעזר בן עזריה ואמר לו: אמשול לך משל, למה הדבר דומה? לאדם שהפקיד אצלו המלך פקדון. בכל יום ויום היה בוכה וצועק ואומר: אוי לי אימתי אצא מן הפקדון הזה בשלום. אף אתה, רבי, היה לך בן, קרא תורה, מקרא, נביאים וכתובים, משנה, הלכות ואגדות ונפטר מן העולם ויש לך לקבל עליך תנחומין שהחזרת פקדונך שלם. אמר לו: אלעזר בני, נחמתני כדרך שבני אדם מנחמין.

אמרו חז"ל: כל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.

חיה וצבי, פקדון שהחזרתם - החזרנו, שלם היה. בהמשך עבודת החינוך - לאהבת העם והמולדת, לדרך של תורה ומצוות - ובהמשך העשייה בדרכו של אמיר, נשאר זכרו בתוכנו. יהי זכרו ברוך ותהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

יהושע רוזנברג, מחנכו ומורו.

דברים שנאמרו במלאת שנה למותו –
"בסיום" למוד התלמוד לזכרו של
אמיר ע"י מתפללי בית הכנסת "מנחם
ציון", חברים ומשפחה.

משפחת יקותיאל היקרה, חיה וקוטי מורי ורבותי.

אדם, הוא סך הכל זכרונות שיש לעולם ממנו, מאביו, מאמו, מאחיו, מאחותו, ממשפחתו הקרובה והרחוקה ומסך כל הידידים, החל מן הגן וכלה בצבא.
כל אחד נושא עימו חלק מאמיר, כמו שלכל אחד שאמיר נפגש עימו, היה לאמיר חלק ממנו.
מאחד הוא נבנה, מאחד למד, עם פלוני שוחח ועם אלמוני שיחק. סך כל השלוחות הללו, הרי דמותו של אמיר.

הודה על האמת, מעט פגישות נפגשתי בו. היו אלה תמיד סיבות משפחתיות, כשמציגים כידוע לכם כל אחד בפני כל אחד. ובכל זאת זכרון אחד **משמעותי** זכיתי בו. זכיתי שאני הוא זה שהבאתי את אמו חיה שתחיה לבית החולים ללדת את אמיר. ואין צורך לומר, וכל אחד מאתנו כאן יודע איזה הרגשה זו שלאחר עשרים שנה שנשעת מבית וגן (מקום מגוריו אותה שעה) לבית החולים, חזרנו לבית וגן לטמון אותו באדמת הקודש. מאידך אי אפשר שלא להתפעל ממה שאתם, משפחתו וחבריו עשיתם. דבר גדול יותר מכל הזכרונות, הוספתם זיכרון תרבותי יהודי על אותם זכרונות שאנו נושאים עמנו.
קיבלתם על עצמכם גם את זכרון התלמוד כולו. זכה אמיר מה שלא כל אדם זוכה שבזכותו נלמד הש"ס מברכות ועד נידה. נמצא שכל אחד בנוסף לזכרון שהוא נושא מאמיר נושא הוא עמו גם **זכרון מסכת** וזכה אמיר שמבין חבריו **עלה התלמוד כולו**.
ומשל לבית מדרשו של ה"ה הזקן מדנפייר שהיה יושב ולפניו שישים תלמידים, כל אחד היה בקי במסכת אחרת, וכשהיה מלמד היה כל התלמוד פתוח לפניו. לא כל אחד זוכה לכך ועל כך ישר כוחם של כולכם.

דוד רוזנטל

הקורא את מילותי, יאות נא להסתכל במקביל על התמונה שצרפתי. ובתמונה, אמיר ואני בני-דודים, שכנים, בליל חורף גשום. באותו הזמן הדוד חיים הגיע מאמריקה, עורך אצלינו ביקור ורוצה לצלם "את הקטנים". הדוד מנסה לתפוס קצת תשומת-לב אך את אמיר מעניין משהו אחר – שהיה בטלויזיה והוא לא יפסיד אותו על איזה תמונה שתמית.

זו הנקודה שתמיד בלטה אצל אמיר בעיני. לאורך השנים אני זוכרת אותו בתור ילד, נער ובחור, כבן-דוד, שכן ובן-שבת. תמיד מתעניין, תמיד סקרן – רוצה לדעת עוד ועוד, להבין את דיוקם של הדברים; איך זה בדיוק עובד, למה בדיוק זה קרה, מה הוא בדיוק אמר. מעורה בכל שיחה, שואל, מתווכח, מקשיב, תמיד נמצא בענינים. לא אשכח את העינים הירוקות היפות והגדולות הפעורות לרווחה – לקלוט, לדעת, להשכיל ולהבין. ולכשהבין וקלט – ידע בסבלנות להסביר, וכך לעיתים היינו יושבים יחד והוא היה מסביר לי שעות ארוכות על כל המטוסים שבנה, על תופעות אורודינמיות למיניהם עליהם קרא או שמע מפי "יודעי דבר".

אמיר – זה אחד הדברים היפים שבלטו לי אצלך. המעורבות שלך בכל מה שקורה מסביב, נטילת חלק ער בשיחה ובפעילות, ההתענינות בכל-כך הרבה תחומים, הסקרנות, הכמיהה להרחיב אופקים וידע, וכל זה נגדע בעיבו. לא נשמע אותך בשיחות וביכוחים הערים, לא עוד נביט בעיניך הגדולות החכמות והמבינות, ואותנו השארת משחרים לקולך, למבע עיניך, מתגעגעים למהות שלך, לחיות שבך – אליך!
– אך שאון / שעון חייך נדם וכל-כך מוקדם...
אמיר, לעד תשמר לך פינה בליבי
פינה חמה אוהבת ומעריכה.

ענת

אינני יכול לשכוח את דמותו של אמיר. זהו אמיר שאהב לחיות, יותר מכולנו. הערכתי את תאוות הידע הכבירה שהיתה לו. פעמים שסייעתי לו בלימודיו, לא היה מפסיק לשאול אותי שאלות עד שנתבררה לו התמונה בשלמותה. שמחת חייו לא ידעה גבול. אך יותר מכל, היתה לאמיר אהבה עזה לארץ ישראל ולשביליה. לא אשכח את החוויה המשותפת שהיתה לשנינו, כאשר יצאנו לטיול בסביבות עין גדי, ביום לימודים. זה היה אחד הטיולים היפים שערכתי בחיי ולא מעט בזכותו של אמיר. היינו שנינו באותה הסירה, כאשר גילו ההורים והמורים את עובדת קיומו של הטיול והיינו אז ידידי אמת. רבות סייע לי אמיר במצוקתי הנפשית, שאירעה לי בעקבות הטיול ותוצאותיו ועל כך אני אסיר תודה לו.

מדברי אלה, מצטיירת דמותו של אמיר כדמות ססגונית ורבת עניין. ויש לו, לעולם, רק להצטער על כך, שאבד לנו דבר כל כך משמעותי. אכן השתנה העולם מאז איבד את אחד מיקירי בניו.

בתוכי, אני עדיין מאמין שאמיר יצוץ מאיזו שהיא פינה, כאילו דבר לא קרה, שכן קשה לי להאמין שהעולם יכול לאבד כל-כך הרבה מיופיו ברגע קט.

אסף

כשעושים ניסויים להוציא פרח במראה חדש, יש שזורעים שטחים גדולים והכל הולך לטמיון ואם פרח אחד מצליח כבר שמחים בהצלחתם.
 כשיראה זאת מי שאינו מבין, יביט על כמות גדולה ההולכת לאיבוד ויתמה לעצמו, מה הם עושים כאן, הרי מפסידים כל-כך הרבה צמחים וכל תוצאות גידולם רק כדי שיצמח אחד, ולזה קוראים הצלחה? אבל המבין יודע שזה "האחד המצטיין באיכותו" כדאי הוא להוציא על השגתו אפילו עוד פי אלף ועדיין הצלחה גדולה תהיה" (הרב דסלר).

בדמי ימיו נהרג אמיר כשהוא האחד המצטיין באיכותו בסביבה חילונית לגמרי, שמר בזכות אופיו החזק על הצביון היהודי שנתנו לו הוריו.
 אמיר ז"ל מסמל קשיות עורף חיובית בעמידה על שלו. ת. נ. צ. ב. ה.

אמיר הוקס

עם חברים מהתיכון

"שוב החורף חורש את הים.

לא שכחנו כל מה שהיה,

אך נתחיל מחדש לשורר.

אם נוכל, כמובן, אם נוכל...

בנתיים דבר מה פה עבר

ושרים כאן באופן אחר".

...

נתן יונתן

ועכשיו

כששרות רוחות הסתיו

והחורף משגר אותותיו

שרים מבעד לכאב החודר

מנגינה שאמיר ידע לשיר עם המון חברים מסביב

לשוחח, להקשיב, לספר.

מנגינה שצעדה בקצב של אמיר

בנחת בשלוח עם חיוך.

מנגינה איטית ונעימה

ויחד עם זה תוססת ומהירה.

זמר של פשטות וכנות

זמר של רצון ונחישות.

מנגינה שהיללה את יופי החיים.

מנגינה שחלמנו לשמוע עוד הרבה פעמים.

מנגינה שאי-אפשר לעלות על הכתובים.

ועכשיו

כשנשארו אנחנו לזכור ולשורר,

וכל אחד מוסיף תו ועוד תו לחייו,

ממשהו שאמיר אהב

השירה כבר אחרת, מזיפת,

כבר לא סוחפת

משהו עצוב יותר

כואב יותר

אחר

מישהו חסר .

למשפחת יקותיאל:

אם יש אלוהים
ויש השגחה,
אם אלוהים מסתכל
בעין פקוחה,
והוא הקובע
מה יהיה ומה לא,
מדוע לא עשה
את העולם טוב – כולו?
מדוע קורים
דברים עצובים
מדוע לבבותינו
כל כך כואבים,
על אחינו בנינו,
כל כך טובים
שעל ידינו פתאום
הם נעזבים?

נראה הדבר
קצת סתום קצת שונה,
יש דברים כה רבים
עליהם הגיון לא עונה.
אך מה שעונה
ננסה להבין,
ומה שלא יענה
נאמין.

אז אלוהים בראנו
לשם מטרה:
הבאת טוב לעולם

ובו הכרה.

ומי שגמר

ויישם מטרותיו,

עולה לאלוהים

ויושב לו איתו,

בגן עדן מושלם

בו יש רק טוב,

בו יכול הוא לשמוח

לא יכול כלל לכאוב.

לא אנחנו עוזבים

והוא נעזב

אלא הוא השוהה

בגן עדן עכשיו –

הוא העוזב

את עולמנו הרע.

יושב נהנה

מאורה של תורה,

מאורה של שלמות

מאורה של שכינה,

סוף סוף המקום

על צרכיו ענה.

הוא היה כל כך טוב

שהעולם לו – לא ראוי.

ועכשיו עלינו

להסתכל הוא עשוי,

ולתהות זה מדוע

בוכים אנו עליו,

למשפחת יקותיאל:
אם יש אלוהים
ויש השגחה,
אם אלוהים מסתכל
בעין פקוחה,
והוא הקובע
מה יהיה ומה לא,
מדוע לא עשה
את העולם טוב – כולו?
מדוע קורים
דברים עצובים
מדוע לבבותינו
כל כך כואבים,
על אחינו בנינו,
כל כך טובים
שעל ידינו פתאום
הם נעזבים?

נראה הדבר
קצת סתום קצת שונה,
יש דברים כה רבים
עליהם הגיון לא עונה.
אך מה שעונה
ננסה להבין,
ומה שלא יענה
נאמין.

אז אלוהים בראנו
לשם מטרה:
הבאת טוב לעולם

ובו הכרה.

ומי שגמר

ויישם מטרותיו,

עולה לאלוהים

ויושב לו איתו,

בגן עדן מושלם

בו יש רק טוב,

בו יכול הוא לשמוח

לא יכול כלל לכאוב.

לא אנחנו עוזבים

והוא נעזב

אלא הוא השוהה

בגן עדן עכשיו –

הוא העוזב

את עולמנו הרע.

יושב נהנה

מאורה של תורה,

מאורה של שלמות

מאורה של שכינה,

סוף סוף המקום

על צרכיו ענה.

הוא היה כל כך טוב

שהעולם לו – לא ראוי.

ועכשיו עלינו

להסתכל הוא עשוי,

ולתהות זה מדוע

בוכים אנו עליו,

שטוב לו כליכך
בגן עדן עכשיו.

ועוד ירד הוא אלינו
או נעלה כולנו אליו,
ועד אז לא צריך
שליבנו יזב.

יואב ודוד

חברים ליחידה

בכל דרכיך דעהו

אמיר יקותיאל היקר,

לא זכיתי להכירך אישית, אבל בפגשי את חיילי מחלקתך זכיתי לשמוע מעט עליך. תפקידי כרב החטיבה החל לאחר הלקחך. למדתי להכיר את אופיך איך הקלת עליהם את ההתמודדות היום יומית עם הקשיים שנתקלו בהם. בבקורי הראשון בפלוגתך, כשהפלוגה שהתה בבית לחם, נגש אלי חייל חילוני וקבל בפני על כך שחיילים דתיים בפלוגה סובלים, ומתוך כך העלה את זכרך ותאר איך בזמנך, נועם הליכותיך השרו אוירה של שיתוף והבנה בין דתיים לחילוניים. מצאת את הדרך לשלב בין תפקידך כחייל וכמפקד לבין חובותיך כלפי הבורא לשמירת תורה ומצוות ולהדריך דרך זו גם בפקודיך.

גדול הכאב על כי נלקחת מאתנו ועודך בדמי ימך. היום, שנה לאחר הלקחך מאיתנו, אומר אני לא נלקחת, אלא קורבן עולה עליך על מזבח עמינו, כפי שאברהם אבינו כרת ברית על כמה טיפות דם, "ויקרא עליו בדמיך חיי". והנה בתפילה ובסליחות של עשרת ימי תשובה, אנו אומרים: "יהי רצון מלפניך שומע כל בריות שתשים דמעותינו בנאודיך להיות. שתצילנו מכל גזרות אכזריות. כי לך לבד עינינו תלויות". תהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

אליעזר רייכמן, רב חטיבת ביה"ס למכ"ס.

לזכרון "מהימים שלפני".

מבט חייכני, איש נמרץ פגשתי על השלוחה ההיא פניו קרנו אושר, בהתלהבות של בוקר קייצי עמד לפני פקודיו ושינן את דגשי השיעור שלמדם. עמידה זקופה ובטוחה היתה לו, שם באותו מעמד הבנתי שדמות מוצקה של לוחם מחנך ומפקד ניצבת ומובילה דור חדש של לוחמים.

קודם לפגישה זו לא הכרתיו, הכרתי כך את השם אמיר ז"ל. אין מילים לספר את התפעלותי מהאיש באותה פגישה קצרה שתזכר לנצח.

למשפחת יקותיאל,

דמותו של אמיר ז"ל מהווה עבורנו סמל של לוחם אמיץ ונמרץ הראוי לחיקוי. עליו יאמר "מנשרים קלו ומאריות גברו".

אמיר ז"ל נגדע מאיתנו מבלי להגשים את כל חלומותיו ורעיונותיו. אנו מצווים להמשיך בדרכו לעד. יהי זכרו ברוך.

מוטי אלימלך, סא"ל-מפקד היחידה

קשה לכתוב סוף דבר על חבר ורע אשר היה איתי לכל אורך הדרך – ואשר דמותו תמיד תופיע לפני בתור חבר עוזר ותורם – סתם חבר אשר נמצא תמיד ליד, במרחק של טלפון.

לא קל להיפרד מאמיר בסתם חתיכת נייר אשר היום טבועה עמוק בלב ומחר טבועה עמוק בספר הזכרה בו תמונות ומזכרות אחרות שלו.

את אמיר הכרתי עוד בזמן תקופתינו בתיכון – כשנפגשנו בגדנ"ע אוויר – אמיר היה תמיד מחייך – תמיד צוחק – אני זוכר בגדנ"ע – כשאנו בונים/בנינו את הטיסן הראשון – כששינינו צוחקים – לא יודעים אם חלק A מתאים לחלק B או לחלק C – בסופו של דבר יצא משהו בין כנף למטוס.

לאחר הכרותינו הראשונה באותה שנה ראשונה בתיכון דרכינו נצטלבו אין ספור פעמים עד אשר התגייסנו. את כל זמנינו בתיכון העברנו יחדיו בחוויות אין ספור – אם בכל מיני ארועים של גדנ"ע אוויר ואם בטיולים, בילויים ומסיבות. כשאמיר היה מופיע בטיול או במסיבה – מיד נוסף גוון נוסף של אור של אורה לארוע – למשל, במסיבת גדנ"ע אוויר במועדון בגבעתי-משה כאשר הלך לאסוף חבר'ה שלנו שהלכו לאיבוד – אמיר אמר כי ימצא אותם – ואכן הוא לא חזר עד אשר מצא אותם אצל אחד מהחבר'ה.

אך שתי תמונות ברורות אני זוכר כאילו קרו אתמול – שלי ושל אמיר – אחת, כאשר אני ואמיר היינו בקורס פלס באיזה שהוא בסיס של חיל האוויר בצפון, באותו זמן הוריו של אמיר לא היו בארץ והורי שלי היו רחוק רחוק בבית, כך ששינינו בילינו זמן רב ביחד כולל שבתות ולמעשה לא נפרדנו לרגע. באותו קורס כמעט ונדרסתי ע"י רכב צבאי – ריקשה צבאית אשר באה מאחורינו במפתיע – אמיר שנבהל ביותר, וכמובן אני – לא יכול היה לעבור בשקט את אותו היום – בלי תפילת "הגומל" בבית הכנסת של הבסיס – ואני חדור באותה אמונה – נכנסתי לבית הכנסת – עליתי לדוכן ואמרתי תפילת הודיה. אגב באותו מקרה הלכתי עם אמיר כל שבת וחג בזמן הקורס לבית הכנסת.

תמונה שניה ארעה כאשר היינו יחדיו בחצרים – ועברנו ביחד קורס טיס. אני ואמיר בקורס לא יכולנו להתרחק זה מזה ולו לרגע היינו כמו אחים זה לזה. אני זוכר כשאני ירדתי מהפיפר – עם שתי שקיות מליאות קיא – וחצי מעולף – אמיר הופיע מאיזה שהוא מקום עם בקבוק קולה מלא מים קרים – ולקח אותי ביד עד לאוהל, השכיב אותי כמו אם והלך לקרוא למדריכה. בסופו של מקרה, זה היה מקרה של יובש. לאחר קורס הטיס שנינו התגייסנו יחדיו באותו יום ושנינו ניסינו להצליח בקורס הטיס, אך לאחר שלא הלך לנו, אני הלכתי לנ"מ ואמיר הלך לחי"ר. מאז למעשה נפרדו דרכינו – אמיר החל לצאת פחות ופחות שבתות וכן"ל אני, כך שהקשר שלנו נשמר אחת ל- שלושה חודשים, טלפונית בלבד.

זמן קצר לפני המקרה פגשתי אותו באופן מקרי לחלוטין בתחנה המרכזית – התיישבנו, החלפנו חוויות של שנתיים וקבענו להפגש מאוחר יותר. באותה שבת לא נפגשנו, אלא כעבור מספר חודשים נודע לי על מותו של אמיר.

"סוף דבר", אמיר היא דמות של חבר אשר תלך איתי לכל אורך הדרך – לכל אשר אפנה. הוא נתן לי המון, תמך בי ותמיד היה שם כשהייתי צריך חבר. אילו פניתי אליו בעת צרה, תמיד הייתי מתקבל עם חיוך וצחוק כזה – כמו הוא אומר: "בחיך זו בעייה? אני נתקלתי בבעיות גדולות מאלה".

אמיר היה אחד מאותם אנשים מיוחדים אשר לא רואים כמותם בעת מצוקה ובעת צרה ותמיד עמד נכון לעזור בכל עת ובכל זמן. אמונתי בחיים – אמונתו בחיים – האמונה הזו, היתה ותהיה לי תמיד לאות ולמכוון, מכיוון שעם אמיר החיים נראו כה קלים וכה

יפים ומלאי תוכן.

הייתי רוצה לסיים – בשיר של הגבעטרון שיר אשר מתאר את אשר אני מרגיש והרגשת רבים אחרים. (את השם יהודה יש להחליף בשם אמיר).

אחי הצעיר יהודה

מאת: אהוד מנור

אחי הצעיר יהודה

האם אתה שומע

האם אתה יודע

השמש עוד עולה כל בוקר ואורה לבן.

ולעת ערב רוח מפזרת

את עלי הגן

הגשם הראשון ירד לפני יומיים

בערב יום שלישי

ושוב, אפשר לראות שמים

בשלולית על הכביש הראשי.

אחי הצעיר יהודה

האם אתה שומע

האם אתה יודע

בגן הילדים שלך

לומדים כבר שלב חדש

ובתיכון התלמידים שוב מתאמנים על המגרש.

רוחות ערבית מיללות על המרפסת

את כל שירי הסתו

ואמא מצפה בסתר

אולי עוד יגיע מכתב.

אחי הצעיר יהודה

האם אתה שומע
 האם אתה יודע
 כל חבריך הטובים
 נושאים דמותך עמם
 ובכל הטנקים על קווי הגבול
 אתה נושא אותם
 אחי הטוב - אני זוכר את שתי עיניך
 והן פותרות חידה
 ובני הקט יפה כמוך
 בשמך לו אקרא...

ממני, החבר הדואב
 גרינזיוד רועי

בגדנ"ע אויר, לפני השרות הצבאי

בתקופה שהייתי עם אמיר פגשתי בתופעה נדירה של אדם אשר משלב שתי תכונות שלא תמיד הולכות יחד. מצד אחד, רוחב לב ויכולת ויתור וגמישות גדולים מאוד ומצד שני עקשנות גדולה של אדם העומד על דעתו ועקרונותיו.

הייתי מ"כ של אמיר וראיתי בהתפעלות איך בחור דתי מסתדר בפלוגה שהיא לא רק חילונית ברובה הגדול, אלא רוב החיילים באו מרקע שונה משל אמיר. חוסר המשמעת בפלוגת מאי 86 היה המפורסם בחטיבה ואפילו בצבא. כשבא בחור דתי לפלוגה ובמיוחד לכזו פלוגה, בד"כ יקרה אחת מן השתיים: או שיתבדל ויתבודד כדי לשמור על הזהות הדתית שלו, ואז הוא פשוט לא יסתדר מבחינה חברתית – או שישתלב מבחינה חברתית אבל זה יפגע ברמה הדתית שלו. אחד הבודדים שהצליח ללכת על החבל הדק הזה, בלי ליפול, היה אמיר.

מצד אחד – היה מהבולטים בפלוגה, בכל התחומים. חוץ מזה שהיה חייל טוב מאוד – מהמקצועיים בפלוגה. היה תמיד עם החבר'ה. לא מהצד לא מלמעלה ולא מלמטה. פשוט בפנים. עוד לפני שהגעתי לפלוגה, הכרתי אותו מפגישות בסניף בנ"ע, הוא היה מספר בהתלהבות על האוירה המיוחדת בפלוגה על החברה הטובים ועל ההתפרעויות. אמיר, שהגיע לפלוגת מאי מקורס טיס – השתלב מצויין והיה פשוט אמיתי. היה יושב וצוחק עם כולם, ומשתולל עם כולם – וכמובן עוזר לכולם. אבל ההשתלבות הזו, כאמור, לא באה על חשבון הדת.

לא מזמן ראיתי תמונה שלו, באמצע תרגיל, אחרי לילה ללא שינה, עומד עם תפילין ומתפלל, כשכולם מסביבו ישנים. זה היה התחום היחיד שבו הרשה לעצמו לחרוג. אבל גם אז, בצורה שעוררה כבוד.

הסיפור שממחיש את זה יותר מהכל, קרה כשהפלוגה עלתה ללבנון, ונכנסה למוצב לקראת סוף השבוע ובשבת המ"פ החליט לבצע עבודות מוצב שכללו סידור וחפירת עמדות ושריפת קוצים כדי שלא יסתירו את שדה הראייה ועוד עבודות. אמיר טען שזה חילול שבת וסירב לעבוד. כשאמרו לו שזה פקוח נפש, שכן העבודה היא למטרת כוננות, אמר שאם באמת היו רוצים היו עושים זאת ביום חמישי ושישי, אלא שבפעם עובדים כדי ליפות את המוצב לקראת ביקור של הרמטכ"ל שהיה אמור להתקיים למחרת. בעקבות הסיפור הזה רותק אמיר על סירוב פקודה ולא יצא הרבה זמן הביתה. כשהגעתי למוצב ביום ראשון מהבית, היו לשנינו ויכוחים אם זה באמת פיקוח נפש, או שזה לא היה נחוץ, ומתי מותר ואסור לסרב לפקודה. אבל במעשה שלו הבנתי שעם כל ההשתלבות של אמיר בסביבה, כשינסו לפגוע באמונתו, הוא לא יוותר וכלום לא יזיז אותו מדעתו – גם לא ריתוק ארוך למוצב בלבנון, רחוק מהבית. אבל, לא רק בתחום הזה התעקש על דעותיו, כשחשב שמשוואומרים לעשות הוא טיפשי, הוא אמר את זה בלי בוש ובלי פחד. הלשון העוקצנית שלו גרמה לנו, המפקדים לחשוב לפני דברים שאמרנו ועשינו, כי מולנו עמד אדם חכם, שאותו אי אפשר לטיית. כשהיתה לו שאלה מקצועית, הוא מיד היה בא ושואל ולא ויתר, עד שזה באמת נשמע לו הגיוני. לא פעם הוא שימש פה למחלקה כשרצו למחות על משהו או לבקר אותו. אבל, כאמור, בעיניים אחרים לא רק שלא היה עקשן אלא ותרן ונתן הרבה מעצמו. כשיקשו מתנדבים לאיזו עבודה, היו מעטים ובניהם אמיר – שהיו באים בלי בעיות, גם אם זה היה ב-שתיים-עשרה בלילה, אחרי שכולם שוחררו לישון. היה ברור שבין הבודדים שלא צריך להתחנן אליהם יהיה אמיר. עד שפעם אחת בא אלי ואמר: "למה תמיד אתה בא אלי, אתה הרי יודע שאני אף פעם לא אגיד לא..."

כשנפרדנו, ואמיר יצא לקורס מכ"ם, המשכנו לשמור על קשר הדוק. בשיחות שהיו לנו, שמעתי את אמיר המוכר: זה שמצד אחד ער לכל מה שהוא עובר ואם משהו לא בסדר הוא מיד מבקר. ומצד שני – כשראה אותי חוזר עם חברים מהכותל, במוצ"ש, הדבר הכי טבעי בשבילו היה להציע לנו טרמפ עד הבית, מרחק לא קצר, ולא ויתר עד שהסכמנו.

אמיר היה אדם של אמת – ומצד שני אדם של שלום והצליח ללכת על החבל הכלי-כך דק שביניהם, ולקיים את הפסוק בזכריה ח' י"ט: "והאמת והשלום אהבו".

רפי אטינגר

מה אפשר להגיד שלא נאמר, מה אפשר לכתוב שעדיין לא נכתב, על טוב ליבך? על החיוך שובה הלב שלך? על מרץ הנעורים שהיה טבוע בך? הרי כל זה ידוע והזכרת הדברים גורמת לקורא ולכותב שברון לב עמוק. אי אפשר שלא להזכיר את כל התכונות הנ"ל, כשכותבים עליך. וכשאני מדמיין את מה שהיה ואת מה שהיה יכול להיות, זכרונות מתחלפים בגעגועים וצורבים כמו מלח על הפצעים. את הכאב הזה אי אפשר להפסיק.

זהר, (סמל בפלוגה עם אמיר)

אמיר המ"כ מספר על אמיר המ"מ.

בהכנת סגל שערכנו לקראת פלוגת הטייונים החדשה, קיבלתי את תפקיד אחד המכי"ם במחלקתו של אמיר. במסגרת ההכנה, יצא לי להכיר את אמיר קודם בתור בן-אדם, ואני חייב לציין את אופיו לשבח; אמיר היה אוהב לחייך ולצחוק, היה מדבר מין דיבור מרגיע ונוח, הבנתי שאני הולך להוליד מחלקה עם מ"מ טוב מאוד עד סיומה, ולהנות מכל רגע בפלוגה ובמיוחד במחלקה.

אמיר היה טיפוס שונה משאר המ"מים שהכרתי במשך שרותי בצבא. אמיר האמין בחינוך החיילים ברוב המקרים, דרך הראש ולא דרך הרגליים. אמיר לא אהב, ולא רצה לעבוד עם הטייונים הצעירים "בראש קשה", מפני שהוא לא האמין בחינוך הזה. אני הייתי די שונה בתכונה זו מאמיר (שדרך אגב גם שמי הוא אמיר). ואמירי לאמיר, שבכדי לחנך את החייל שלא יעשה שטויות ובעיות, יש לחנך אותו דרך הרגליים. רק כך הוא יבין ויתחנך.

ביום הקליטה של החיילים הצעירים שלנו לצבא ולפלוגה, אני זוכר את אמיר מתרגש ונלחץ מעט, (בכל זאת, תפקיד ראשון של אמיר בתור מ"מ). בשיחות האישיה של אמיר עם כל חייל וחייל, הוא שינה את טון הדיבור העדין והרגוע, לטון סמכותי וקשוח. אבל כל זה לא החזיק הרבה זמן. כעבור זמן קצר הוא שוב חזר לאותו אמיר שהכרנו בהכנת סגל.

בתקופה הראשונה של הטייונות, אמיר היה הכי פחות קרוב פיזית אל החיילים, בגלל ה'דיסטאנס' (של מ"מ וחייל טירון), אבל היה הכי קרוב נפשית אל כל החיילים במחלקה. בכל יום, בסיום העבודה עם החיילים, היה יושב וצוחק עם המ"מים שלו באוהל על החיילים הלחוצים, ועל השטויות שהם עושים. במקרה שהיה צריך להעניש את המחלקה כולה או את אחד החיילים בניפרד בעונש של ריצה לא נעימה למשל, אמיר היה מבקש מאיתנו "לקרוע" את החיילים, אבל בעדינות.

אני זוכר שהייתי אומר לו שיהיה בסדר. אני אעשה זאת כמו שצריך, והוא היה עומד על שלו – "אבל בעדינות, בחייד, אלה עוד ילדים".

אני חייב לציין שהמחלקה לא הכירה באופן אישי וקרוב את אמיר, ולא הספיקה להבין איזה בן-אדם טוב ונחמד היה וכמה שאהב אותם, אבל משיחה עם החיילים הבנתי שהם מעריצים את אמיר (המ"מ שלהם) והם אוהבים אותו.

אני חושב שאיבדנו חבר טוב לחיים, מפקד מוביל וחשוב לפלוגה, קצין מעולה ומקצועי בצבא הגנה לישראל.

קווים לדמותו של אמיר מפי סג"מ חיים זרביב שקיבל את הפיקוד על המ"ח של אמיר לאחר מותו.

את ההיכרות שלי עם אמיר התחלתי למעשה בתור חייל בקורס המכי"ם. אמיר הצטייר בעיני כחייל שקט, משקיע ובחור המקובל על החברה. לאחר הקורס הגורל הפגיש ביננו שוב ופקדנו יחדיו באותו סגל פלוגתי, בתור מ"כ. ניתן לומר שהוא פשוט מפקד טוב, איכפתניק ומסור לעבודתו בכל התחומים. הוסיף ואומר כי אמיר זכה לאהדה ולהערצה מצד פקודיו. לאחר היותנו מכי"ם באותה פלוגה, המשכנו לרוץ יחדיו במסלול הצבאי, והנה אנחנו ביחד בקורס קצינים. שמה ראיתי כי נאמנותו לחבריו והעזרה ההדדית שהוא הצטיין בה נמשכת לאורך כל הדרך.

הידיעה על מותו של אמיר נפלה עלי ועל כל מכריו כרעם ביום בהיר. פשוט לא האמנו שהמציאות יכולה להיות כל-כך קשה ושאישיות כמו אמיר איננה. לקח לנו זמן רב לעכל את דבר הידיעה.

לאחר המקרה הטרגי היה לי נורא קשה ובמיוחד בהתחלה לקחת את הפקוד על המחלקה של אמיר. היו לי הרבה מאוד לבטים איך להכנס לנעליו. למרות שאמיר היה תקופה די קצרה עם פקודיו הם למדו להעריכו ודבר מותו גרם להם לצער עמוק ומוראל ירוד, דבר שפגע במידה לא מבוטלת בתפקוד המחלקה, ועם בעיה זו הסגל המחלקתי היה צריך להתמודד.

לפני שאסיים אומר רק דבר אחד להוריו – צריכים אתם להיות גאים בבחור שגידלתם.

חיים זרביב, קמב"ץ היחידה

הַסְנוּנוֹת
הִרְחִיקוּ עוֹף -
אֲבֵל חֲזְרוּ אֵלַי.

הַעֲנֵם
הִרְחִיקוּ גְדוּד.
חֲשַׁבְתִּי לִבְלִי שׁוֹב -
אֲבֵל חֲזְרוּ אֵלַי.

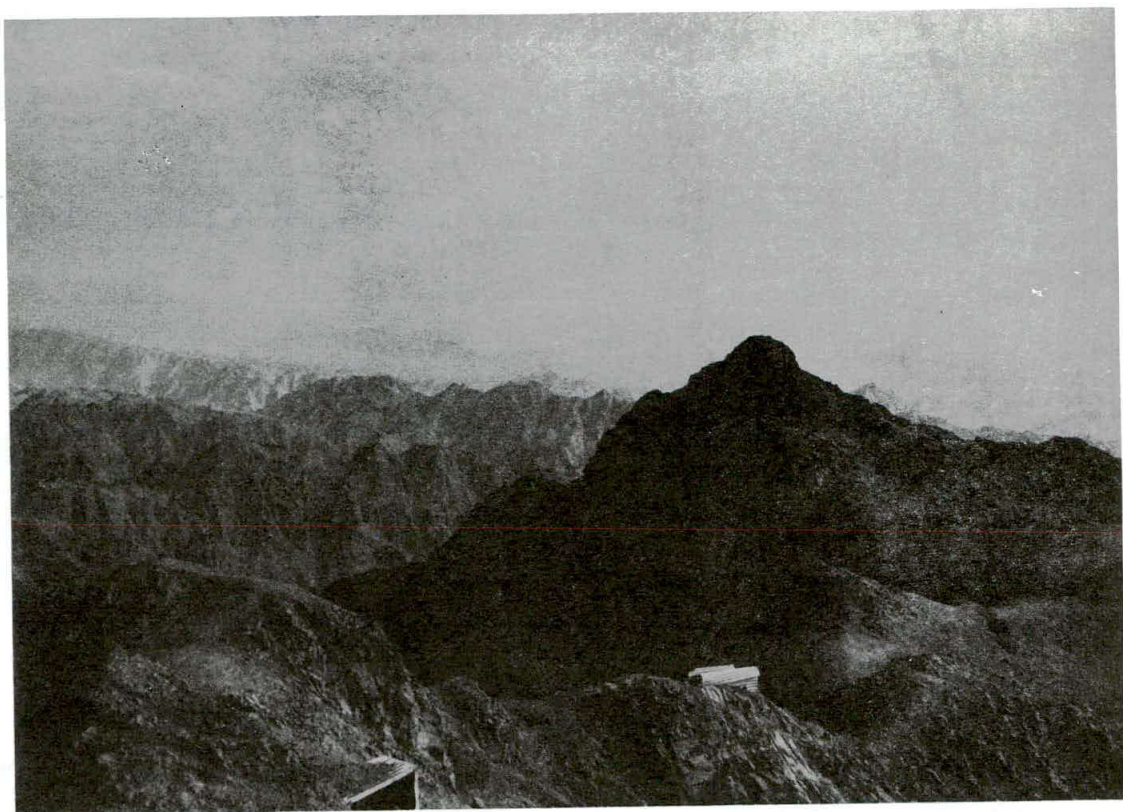
וְהִדְמָמָה הִיְתָה שְׁלֹמָה
לְעֵינָהּ.

מֵעֵבֶר לַחֲנוּמָה
כִּמְעֵט לֹא נִשְׁקָפָה
הָעִיר הָעֲתִידָה וְהַיְפָה.

וְרֵק אֶחָד
אֲשֶׁר הָיָה קְרוֹב
וְלֹא חָזַר אֵלַי.

וְהוּא כְּלוֹא
עַד עוֹלָם
בְּתוֹךְ שִׁירִי.

לֹאֵה גוֹלֵד בְּרֶגֶ

"...זכרך לו עינים גדולות ורואות
 לתפוס בן כל פרח וחי וצפור
 ולב להרגיש בו את כל המראות"

צולם ע"י אמיר
 הרי אילת - תשמ"ח

היחידה מודה:

לעיריית רמת-גן.

למתפללי בית-הכנסת "אור - התורה", ק. אתא

ולכל אלו שעמלו ועזרו במלאכה.